

Dzērvju kāša mācība.

Dzērvju kāsis visos laikos bijis gan pavasara, gan rudens vēstnesis. Tā lidojums ir ne vien brīnišķīgs dabas skats, tas arī sniedz mums, cilvēkiem, vairākas nozīmīgas mācības.

1. Katrs dzērvju spārnu vēziens atvieglo lidojumu pārējām dzērvēm, kuras lido aiz tās. Dzērvju lidojums kāšī ir par 71% efektīvāks nekā tad, ja tās lidotu vienatnē. Cilvēki, kuri darbojas saskaņoti un kuriem ir kopīgs mērķis, spēj to sasniegt daudz ātrāk.
2. Līdzko kāda dzērve izlido ārpus kāša, tā izjūt daudz spēcīgāku gaisa pretestību un tāpēc mēģina iespējami ātrāk atgriezties kāšī. Mācība ir tāda, ka ir daudz grūtāk kaut ko darīt vienatnē, nekā kopā strādājot.
3. Kad vadošā dzērve piekūst, tā ieņem vietu kāša beigās, un cita dzērve kļūst par vadošo tās vietā. Mācība no šīs ainas ir tāda, ka vadības pienākumu sadale un sadarbība nodrošina iespēju katram būt gan vadībā, gan atpūsties no tās.
4. Dzērvju, kuras lido kāša aizmugurē, nepārtraukti klaigā, lai pamudinātu priekšējās dzērvju nesamazināt ātrumu. Mēs varam mācīties, ka pamudinājumam jākalpo motivācijai. Mums ir jāpārliecinās par to, ka mūsu pamudinājumi ir rosinoši, nevis tādi, kas atņem drosmi.
5. Kad kāda dzērve saslimst vai to ievaino un tā krīt, vēl divas dzērvju pamet kāši un paliek kopā ar cietušo, spēku zaudējušo dzērvi. Tas notiek tik ilgi, kamēr tā izveseļojas vai aiziet bojā. Tikai tad tās panāk savējo vai piebiedrojas citam dzērvju kāšim.

Dievs ir labs un arī no dzīvnieku pasaules cilvēks var mācīties labas atziņas un pielietot savā dzīvē.

/Andžela Arjena atziņas/

Pirmajā maija dienā bija lieliska iespēja piedalīties **Dziesmu dienā** Rīgā kopā ar svētdienskolas meitenēm. Dievs caur šo dienu piedzīvojumiem atkal tik daudz parādīja savu mīlestību un iemācīja, un atgādināja par sevi un uzdevumiem, kuri mums kā Viņa bērniem jāpilda.

Aprīļa mēnesis man bija ļoti saspringts darbos, īpaši pēdējās dienās bija liela slodze un ļoti maz atpūtas. Svētdienā, kad svētdienskolā skolotājas sprieda, kā kopā ar bērniem varētu braukt uz Rīgu, tiku uzrunāta viņus vest. Es zināju, ka nebūšu stipra to darīt, tā būs vesela diena Rīgā, ko es joprojām varētu izmantot, noslēdzot darbus un pārliecinoties vai visi darbi, visas gada atskaites ir nosūtītas veiksmīgi, un varētu šo dienu izmantot arī atpūšoties un izguļoties. Tūlīt jau kāds neredzams spēks bakstīja sānos attaisnojumus, kādēļ nevajadzētu nekur braukt, bet sirdī dzīli jutu prieku, ka esmu tā, kas var šo dienu tomēr

bezrūpībā atdot Dieva vadībai, nevis sevis ielānotam darbam un atpūtai.

Un atkal es pārliecinājos, ka darot to darbu, ko Dievs liek, Viņš iedod visus resursus, lai to paveiktu. Ne tikai transporta līdzekli un finanses, bet Viņš paņem uz laiku nost arī nogurumu, paņem nost miegu, dod možu prātu un uzmanību raudzīties apkārt, lai pieskatītu savējos un izrādītu mīlestību apkārtējiem.

Vārdos jau nevar aprakstīt, kā sirds gaviļē, kad agrā rītā stundā es varu braukt busiņā kopā ar meitenēm un dziedāt un slavēt Dievu. Caur šīm vienkāršajām dziesmām Dievs atgādināja un atļāva atkal pārliecināties, ka Viņš caur katru vārdu Bībelē dod savas mīlestības svētības, un katrs Bībelē dotais apsolījums pieder man. Tāda tieši bija dziesma par Bībeli, un jo vairāk mēs to dziedājām, jo vairāk mana sirds pildījās ar pārliecību un prieku, ka tiešām mana Debesu Tēta apsolījumi taču

pieder man. Kļūst pat izaicinoši domāt, kas būs tālāk, ko Dievs ir sagatavojis, kad šī pārliecība par viņa apsolījumiem nostiprinās arvien dziļāk un dziļāk manā sirdī.

Uz Dziesmu dienu bija atbraukuši gandrīz 250 bērni no dažādām draudzēm no visas Latvijas. Pestīšanas tempļa draudzes nams bija pārpildīts, un, esot bērnu korī, nācās arī atkal piedzīvot, cik svarīga ir pacietība un mīlestība pret bērniem. Rindās mēs stāvējām cieši viens pie otra, un daudz bērnu strīdējās par vietām, ka nav kur notuities vai apsēsties. Tā raugoties apkārt es piedzīvoju lielu lepnumu un prieku par mūsu Priekules meitenēm, kad pavisam klusiņām un organizēti mēs varējām apsēsties viena otrai klēpī, ja bija pārāk šauri ar vietām. Tāpat arī ar dirigentu dotajiem norādījumiem - lielās čaboņas dēļ tos bija grūti saklausīt, bet vēlēšanās kalpot un piedzīvot kaut ko īpašu daudziem noteikti bija svarīgāk par nesadzirdētiem norādījumiem, tāpēc arī cauri lielajai čaboņai, čukstiem, bērnu strīdiem un dažkārt arī rotaļām, koncerts, ko sniedza bērni, klausītājus neatstāja vienaldzīgus un noteikti ļoti iepriecināja.

Starp mēģinājumu un koncerta oficiālo daļu Dziesmu dienas organizatori bija parūpējušies par kādām mazām Bībeles studijām un rotaļām. Bija sagatavota kāda nodarbība, kurā skolotājas caur dažādiem trikiem uzrunāja bērnus un stāstīja par Dievu. Visvairāk mani priecēja, ka cauri Dziesmu dienai vijās tēma "Pazudis. Atrasts". Tāda bija pat parole, lai tiktu Dziesmu dienā iekšā. Un arī šo paroli bija uzmanīgi jāsameklē un jāatmin pēc dažādām norādēm. Nodarbībā skolotājai bija "īpaša" Bībele, kuru viņa bija paņēmusi līdzi, bet bija aizmirsusi Bībeles stāstus. Ne tikai bērniem, bet arī man tas radīja lielu sajūsmu, kad skolotāja rādīja savu Bībeli, kurai bija pilnīgi baltas visas lapas, jo stāsti bija aizmirsušie mājās. Tad ar iedomu zīmuljiem mēs visi varējām zīmēt gaisā savus mīļākos Bībeles stāstus un aizpūst skolotājai, kura ar savu tukšo Bībeli tos visus "noķēra". Tas bija vēl interesantāk, kad atkal atšķirot šo Bībeli, tur jau uz tukšajām lapām bija zīmēti stāsti. Tad bērni un pieaugušie, kas tur bijām klāt, varējām izdomāt savas mīļākās krāsas un atkal aizpūst prom uz skolotājas Bībeli. Liela jautrība valdīja, kad

skolotāja arī ar savu burvju Bībeli visas šīs krāsas noķēra, un tagad viņai bija Bībele ar visiem krāsainajiem stāstiem.

Vēl skolotāji ar kustībām izstāstīja stāstu par to, cik svarīgi ir mums būt kopā ar Dievu un kā Dievs var mainīt mūsu dzīves, salabot visu to, kas bijis salauzts un salikt kopā to, kas pārrauts. Stāstot šo stāstu, skolotājai rokās bija auduma šņorīte, kuru viņa sēja mezglos un pārgrieza, lai parādītu, ka tā arī notiek mūsu dzīvēs, kad grēkojam, ka tā tiek pārrautas mūsu attiecības ar Dievu, un tad ar vienu rokas mājienu šī šņorīte radās atkal vienā gabalā bez mezglēm un nepārgriezta.

Mani īpaši uzrunāja arī kādas citas skolotājas stāsts par ganu un aitiņām. It kā jau visiem zināms, ka Jēzus ir labais Gans, bet kaut ko es tomēr piedzīvoju un pārdzīvoju, šajā reizē klausoties. Slava Dievam, ka Viņš ir radījis tik daudz un dažādus veidus, kā nest vēsti gan bērniem gan pieaugušajiem. Ka caur rotaļām, kustībām, dziesmām, mēs varam iepazīt Viņu.

Dievam patīk arī priecāties un Viņam ir ļoti laba humora izjūta. Lai arī laukā šajā dienā bija salīdzinoši vēsāks laiks, neskatoties uz apstākļiem, mēs varējām arī lēkāt un dauzīties laukā. Un spilgtākais piedzīvojums kā slavēt un priecāties par Dievu bija rotaļa, kuras pamatā visi dziedāja dziesmu, ka Debesu Tēvam ir daudz bērnu, ka es esmu viens no tiem, un arī Tu, tādēļ vienmēr Viņu slavēšu. Un šo dziesmu mēs dziedājām vairāk kā piecas... sešas reizes, lēkājot, ar rokām mājot, tupjoties un griežoties apkārt, smejojoties, un personīgi es dziļi atkal piedzīvoju, ka es tiešām esmu viens no un tomēr īpašs Dieva bērns, un ka es varu būt kā bērns un priecāties un lēkāt, tāpēc, ka piederu Debesu Tēvam.

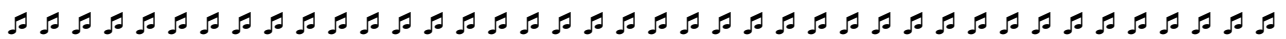
Nav svarīgi, kādas ir ikdienā grūtības, vai cik daudz ir pienākumu darbā vai ģimenē, cik daudz ir vai nav bijis atpūtas, kādas ir lietas, kas mūs uztrauc. Dievam ir pavisam savādāks plāns attiecībā uz mums. Caur grūtībām mēs tiekam audzināti raksturā, kļūstam stiprāki. Atsaucoties kalpošanas aicinājumam, Dievs pārdabiski svētī ar vairāk nekā nepieciešamo, lai kalpošanas darbu paveiktu. Atsakoties no savām ērtībām un izkāpjot no ērtās komforta zonas, atdodot visas savas nastas Dievam,

Viņš momentā svētīs un dos vairāk nekā mēs saprotam, kas ir nepieciešams. Un atsaucoties un kalpojot, Dievs ļaus piedzīvot dziļi un lielu bijību un prieku par Viņu.

Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš man liek ganīties zājainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču

ļauņuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina. Tu klāj man galdu, maniem ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar eļļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai. Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienumēr. (Psalms 23)

Estella

Mazi pārdomu mirkļi...

Pirms kāda laiciņa stāvēju autobusu pieturā un tur kāda veca sieviete pārdeva mellenes. Tad pienāca puīši ap gadiem 25 un viens no viņiem ieraudzīja veco sievieti un uzreiz piegāja pie viņas un nopirka burciņu ar mellenēm, kas maksāja 2 €, bet deva 5 € un atlikumu neņēma. Kad viņš aizgāja atpakaļ pie drauga, tas prasīja kāpēc vispār viņam tās mellenes vajadzīgas un kāpēc nepaņēma atlikumu? Pūsis atbildēja: "Iedomājies, ja tava vecmāmiņa tur sēdētu.."

Šodien es izlasīju par zēnu, kura mamma teica, ka dzīves atslēga ir prieks. Kad viņš aizgāja uz skolu, skolotāja skolēniem prasīja, par ko viņi vēlas kļūt, kad izaugs lieli. Zēns teica - būt laimīgam. Skolotāja teica, ka viņš nav sapratis doto uzdevumu. Mazais zēns teica, ka viņa nav sapratusi dzīvi.

Šodien tāpat kā citus rītus mans vīrs aiznesa puķes savai mātei. Viņai ir Alcheimera slimība, un viņa nemaz nezina, ka viņš to dara katru rītu. Bet viņš to dara tik un tā.

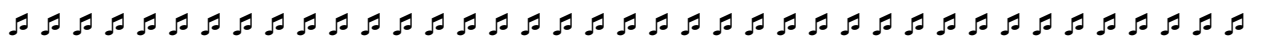
Šodien, pēc tam, kad redzēju kā manu suni sabrauc automašīna, es sēdēju uz ceļa turot viņu un raudot. Un pirms viņš nomira, viņš nolaizīja asaras no manas sejas.

Novērtējiet to, kas Jums ir dots un nav atņemts!

Ir tik ļoti daudz cilvēku, kas svētdienās saka "Mūsu Tēvs", bet visu nākamo nedēļu pavada tā,

it kā viņi būtu bāreņi. /C.Swindoll/

Kad atgriezos mājās, es ieraudzīju sievu, klājot galdu vakariņām. Es paņēmu viņas roku un teicu, ka man ar viņu ir jāparunā. Viņa mierīgi apsēdās un sāka ēst. Es redzēju sāpes viņas acīs. Es steidzos un nezināju kā lai to pasaka. Bet man vajadzēja viņai pateikt, par to, ko es domāju.

- Es pieprasu šķiršanos,- es mierīgi iesāku,

Viņu, kā izskatījās, neuztrauca mani vārdi, tā vietā viņa man maigi pajautāja:

- Kāpēc?

Es izvairījos no šī jautājuma, kas viņu sadusmoja. Mana sirds jau piederēja Džeinai. Es vairs nemīlēju savu sievu. Es viņu vienkārši zēloju! Nākošajā dienā, es ļoti vēlu pārnācu mājās un ieraudzīju sievu, sēžot pie galda un kaut ko rakstot. Es pat nepaēdu vakariņas, vienkārši aizgāju gulēt un ļoti ātri aizmigu, jo biju piekūsis pēc bagātīgi pavadītās dienas kopā ar Džeinu.

No rīta sieva man uzstādīja savus šķiršanās noteikumus: viņa neko negribēja no manis, bet palūdza man mēnesi pagaidīt, pirms šķirt mūsu laulību. Viņa lūdza, lai šo vienu mēnesi mēs no sirds censtos dzīvot maksimāli normālu dzīvi. Viņa to pamatoja visai vienkārši: mūsu dēlam pēc mēneša bija gaidāmi eksāmeni, un viņa negribēja traucēt viņa cītīgajai gatavošanās eksāmeniem ar mūsu laulības šķiršanu. Man tas likās pieņemami. Bet bija vēl viens lūgums. Viņa lūdza, lai atceros mūsu ģimenes dzīves pašu sākumu, kā es viņu uz rokām nesu uz mūsu istabu kāzu dienā. Viņa lūdza, lai katru rītu visu šo mēnesi es viņu uz rokām nesu no mūsu istabas līdz ārdurvīm. Es nodomāju, ka viņa ir sajukusi prātā. Tikai tāpēc, lai padarītu mūsu pēdējās kopīgās dienas ciešamākas, es nolēmu piekrist viņas dīvainajai prasībai.

Mums ar sievu nebija nekādas tuvības, kas bija viens no iemesliem, kāpēc es izlēmu šķirties. Tāpēc, kad pirmo dienu es viņu nesu lejā pa kāpnēm, mūsu dēlam mēs šķitām ļoti neveikli, un viņš aiz smiekliem knapi izteica:

- Tētis nes mammu uz rokām.

Viņa vārdi mani dziļi aizskāra. No guļamistabas līdz viesistabai, pēc tam līdz ārdurvīm es gāju vairāk nekā 10 metrus, turot sievu uz rokām. Viņa aizvēra acis un maigi sacīja:

- Nesaki neko mūsu dēlam par šķiršanos.

Es pamāju ar galvu, jūtoties nedaudz sarūgtināts. Es nolaidu viņu zemē pie durvīm, un viņa aizgāja uz autobusa pieturu, lai brauktu uz darbu. Es pats braucu uz ofisu.

Kādu laiku es viņu jau tā biju nēsājis uz rokām, kad kādu rītu pie manis vannas istabā ienāca mūsu dēls un teica, ka ir laiks nest ārā mammu. Viņam brīdis, kad tētis nes mammu uz rokām, kļuva par ierastu dzīves notikumu. Sieva pamāja dēlam, lai tas pienāk tuvāk un apskāva viņu. Es aizgriezās, jo biju nobijies, ka varētu pārdomāt šajā pēdējā minūtē. Pēc tam es viņu paņēmu uz rokām, nesu viņu no guļamistabas caur viesistabu uz koridoru. Viņas roka bija aplikta man ap kaklu maigi un nesamāksloti. Es viņas ķermeni turēju cieši: tas bija tieši tāpat kā mūsu kāzu dienā. Bet viņas pārlietu mazais svars mani skumdināja. Pēdējā dienā, kad es turēju viņu uz rokām, es knapi varēju pakustēties. Dēls aizgāja uz skolu. Bet es viņu joprojām turēju savās rokās un teicu viņai, ka nezināju, ka tas, kā pietrūka mūsu attiecībās, bija tuvība.

Es steidzos uz ofisu, un piebraucot es izlēcu no mašīnas, pat nepaspējot aizvērt durvis. Es baidījos, ka jebkura lieta, kas mani varētu aizkavēt, tiks man pārdomāt. Es izgāju augšā uz Džeinas kabinetu. Viņa atvēra durvis un es teicu viņai:

— Piedod, Džein, bet es vairs negribu šķirties no sievas.

Džeina, kā man izlikās, pēkšņi atjēdzās. Viņa man iesita plauku, aizcirta durvis un sāka skaļi raudāt.

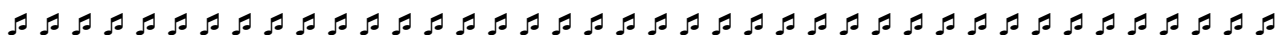
Es nokāpu lejā un aizbraucu. Puķu veikalā, pa ceļam uz mājām, es pasūtīju lielu puķu pušķi sievai. Pārdevēja man jautāja, ko lai uzraksta uz kartiņas. Es pasmaidīju un teicu:

— Es nesīšu Tevi uz rokām, katru dienu, līdz nāve mūs šķirs!!!

Tajā vakarā es atbraucu mājās ar puķu pušķi rokās un smaidu sejā un, skrienot augšā pa kāpnēm, atradu savu sievu gultā - mirušu. Mana sieva cīnījās ar vēzi jau vairākus mēnešus, bet es biju tik aizņemts ar Džeinu, ka pat nepamanīju to. Viņa zināja, ka drīz mirs un gribēja izglābt

mani no noraidošās dēla attiecības, gadījumā, ja es viņu pamestu. Tagad vismaz mūsu dēla acīs es esmu mīlošs vīrs.

Sīkumi mūsu attiecībās ir tas, kam patiešām ir nozīme, nevis kažokiem, mašīnām, naudai bankā. Tāpēc atrodi laiku, ko veltīt savai otrajai pusītei un dariet tādus sīkumus viens otram, kuri veido šo tuvību un Jūsu attiecības.

MĀMIŅAS VĒSTULE MEITAI

"Manu dārgo meitiņ, dienā, kad manīsi mani novecojam, lūdzu, esi pacietīga ar mani. Mēģini saprast, kam es eju cauri.

Ja sarunās tūkstoškārt atkārtojos, nepārtrauc mani, sakot: "Tu jau to teici pirms mirkļa"... Vienkārši klausies, lūdzu. Mēģini atcerēties laikus, kad bijī maza un vēlējies, lai to pašu stāstu lasu Tev ik vakaru, līdz Tu iemigi.

Kad vakaros esmu piekususi, lai mazgātos, nedusmo un nekaunini mani. Atceries, kā agrāk skrēju Tev pakaļ un pierunāju bieži dušoties, sakot, ka tas ir nepieciešams.

Kad nu situācija nonāk līdz jaunajām tehnoloģijām, tad dod man laiku mācīties un neskaties uz mani šādi... Atceries, mīļā, es pacietīgi mācīju Tevi gatavot ēst, ģērbties, sukāt matus un daudzas dzīves situācijas ikdienišķi risināt... Kad kļūstu vecīga, lūdzu, esi pacietīga un pāri visam saproti mani un to, kam eju cauri.

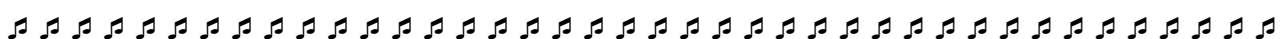
Ja sarunas laikā pēkšņi zaudēju "pavedienu", tad pacieties, līdz atceros un varu turpināt. Ja nu tomēr nevaru atsākt sarunu, tad nedusmo, nenervozē un neatgrūd mani. Vienkārši zini, ka būtiskākais man ir - būt ar Tevi.

Un kad nu manas vecās kājas nekustēsies vairs tik žigli, tad sniedz man savu roku un iesim kopsolī, gluži kā reiz, kad bijī maza un veici savus pirmos soļus.

Kad nu nāk šis laiks, tad neskumsti... vienkārši esi ar mani un saproti mani, līdz sasniedzu finišu mīlestībā.

Pateicos par kopīgo laiku kā dāvanu un prieku, ko līdzdalām.

Es Tevi mīlu... manu mīlo meitiņ."

DIVI KAUSI

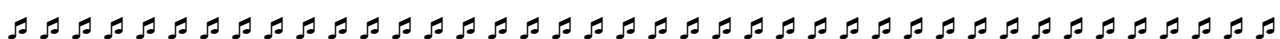
Reiz piedzima divi zīdaiņi - viens bagātā ģimenē, otrs nabadzīgā.

Divi sargeņģeļi devās piepildīt viņu dzīves kausus no debesu avotiem. Pirmā bērna sargeņģelis jutās bezgala lepns par savu uzdevumu un, ticis pie bagātības avota, piepildīja kausu pilnu līdz pat malām.

Otram sargeņģelim neatlika nekas cits kā doties pie nabadzības avota. Viņš rūgti nopūtās un piepildīja savu kausu - tiesa, ne līdz malām, cerēdams, ka varbūt dzīvē bērnu gaida vēl kaut kas un tas papildinās kausu.

Kad eņģeļi jau atgriezās uz zemes, viņi satika Mīlestības feju. Fejai no acīm lija mirdzošas mīlestības asaras un viņa bija ar mieru ar tām papildināt abus kausus. Taču nu izrādījās, ka viens kauss jau ir piepildīts tik negausīgi, ka tajā vairs nebija vietas nevienai fejas asarai.

Otra bērna sargeņģelis pastiepa savu kausu, un fejas asaras bira tajā kā mirdzošas pērlītes... Vietas tām bija gana.

Sveicam dzimšanas dienā!

9.05. – Marika Lāne – 20 gadu jubileja
14.05. – Inese Kātiņa
14.05. – Dāvis Ziemeļs
16.05. – Dace Rele

18.05. – Zenta Svāra
25.05. – Silvija Rihlicka
29.05. – Kristīne Jaunzeme
30.05. – Ineta Kātiņa

Tā vietā, lai jautātu sev, vai tu tīci, vai nē, pavaicā, vai tu šodien kaut ko esi izdarījis tāpēc, ka Viņš teica: "Dari!" – vai arī atturējies no kaut kā tāpēc, ka Viņš teica: "Nedari to!" Ir absurdi apgalvot, ka tu tīci vai vēlies ticēt, ja tu nedari neko, ko Viņš tev saka.

/G.MacDonald/

Gribu pateikt paldies visiem jums, kas pagājušā gada 17. maijā, atbalstīja un palīdzēja notikt Labo darbu dienai Ventspilī! Mums visiem kopā pagājušā gadā izdevās savākt vairāk kā 2000 Ls, par ko esam ļoti pateicīgi mūsu Debesu Tēvam.

Šīs labdarības dienas mērķis ir savākt materiālos līdzekļus nometnei bērniem ar īpašajām vajadzībām Pelčos. Arī šogad **24. maijā notiks Labo darbu diena Ventspilī**. Vēlamies arī šogad piepildīt daudzu bērnu cerības nonākt nometnē. Tāpēc palīdzēsīm!

Plānojam no plkst.13 tirdziņu un vakarā pl.17 labdarības koncertu. Visi kopā būsīm Ventspilī, Platā ielā 13.

Gribu aicināt ikvienu piedalīties katram sev piemērotā veidā!

Laura Lapiņa

"Viena no skaistākajām dzīves balvām ir tā, ka, palīdzot otram, cilvēks palīdz sev."

/Č.D. Vorens/

Bībeles lasīšanas plāns maijā

1. Jņ.2:1-25; Ps.54	17. Jņ.9:35-41 un 10:1-21; Ps.62
2. Jņ.3:1-21; Ps.55:1-11	18. Jņ.10:22-42; Ps.63
3. Jņ.3:22-36; Ps.55:12-24	19. Jņ.11:1-44; Ps.64
4. Jņ.4:1-26; Sal.pam.11:9-18	20. Jņ.11:45-57 un 12:1-11; Sal.pam.12:18-27
5. Jņ.4:27-42; Ps.56	21. Jņ.12:12-26; Ps.65
6. Jņ.4:43-54 un 5:1-15; Ps.57:1-6	22. Jņ.12:27-50 un 13:1-17; Ps.66:1-12
7. Jņ.5:16-30; Ps.57:7-12	23. Jņ.13:18-38; Ps.66:13-20
8. Jņ.5:31-47; Sal.pam.11:19-28	24. Jņ.14:1-31; Sal.pam.12:28 un 13:1-9
9. Jņ.6:1-24; Ps.58	25. Jņ.15 un 16:1-4; Ps.67
10. Jņ.6:25-59; Ps.59:1-8	26. Jņ.16:5-33 un 17:1-5; Ps.68:1-6
11. Jņ.6:60-71 un 7:1-13; Ps. 59:9-18	27. Jņ.17:6-26; Ps.68:7-14
12. Jņ.7:14-44; Sal.pam.11:29-31 un 12:1-7	28. Jņ.18:1-24; Sal.pam.13:10-19
13. Jņ.7:45-53 un 8:1-11; Ps.60:1-4	29. Jņ.18:25-40; Ps.68:15-20
14. Jņ.8:12-30; Ps.60:5-14	30. Jņ.19:1-27; Ps.68:21-27
15. Jņ.8:31-59; Ps.61	31. Jņ.19:28-42 un Jņ.20:1-9; Ps.68:28-36
16. Jņ.9:1-34; Sal.pam.12:8-17	

Paldies palīgiem! Sūtiet labas ziņas zentasvara50@inbox.lv

